

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2To/91/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316010093
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6316010093.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluš a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Jána Bednára v trestnej veci obžalovaného T. U., stíhaného pre prečin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 288 Tr.zák., na verejnom zasadnutí dňa 12.januára 2017, konajúc o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Brezno, sp.zn. 3T/40/2016 zo dňa 26.09.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného T. U. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Brezno, sp.zn. 3T/40/2016 zo dňa 26.09.2016 bol obž. T. U. uznaný vinným z prečinu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 288 Tr.zák. za skutok, ktorého sa dopustil tak, že

dňa 28.12.2015 o 21.30 h v Brezne, časť Rohozná, po ceste I/72 v kilometri 58,950 viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Felicia, ev. č. G. XXX H., v smere Tisovec - Brezno, pričom dostal s vozidlom šmyk, zišiel mimo vozovku vpravo, kde prednou časťou vozidla narazil do signalizačného prielestného zabezpečovacieho zariadenia, čím jeho poškodením spôsobil ŽSR Bratislava, Oblastnému riaditeľstvu Zvolen, celkovú škodu vo výške 4 282,11 €.

Za toto konanie ho okresný súd podľa § 288 Tr.zák. , § 38 ods. 2, 3 a § 56 ods. 1, 2 Tr.zák. odsúdil na peňažný trest vo výške 200,-€ a v prípade, ak by peňažný trest zo strany obžalovaného bol úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Tr.zák. určil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace.

Zároveň súd podľa § 288 ods. 1 Tr.por. poškodenú spoločnosť ŽSR Bratislava s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, keďže ho svojim odvolaním cestou svojej splnomocnenej obhajkyne napadol obžalovaný T. U..

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný cestou obhajkyne uviedol, že s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu sa nemožno stotožniť napriek tomu, že v danom prípade ide o ohrozovací trestný čin spáchaný z nebanlivosti. Podľa názoru obhajoby v danom prípade skutok nemožno kvalifikovať ako prečin, ale len ako priestupok s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu, kedy obžalovaný síce narazil svojím vozidlom do signalizačného zariadenia, avšak toto ostalo plne funkčné a analogicky za daného stavu bol obžalovaný uznaný za vinného z abstraktného ohrozenia. Obhajoba ďalej poukázala na to, že základným predpokladom trestnej zodpovednosti za každý prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen formálne znaky prečinu, ale aj materiálne. Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Tr.zák. je záverom právnym. Tento právny záver o materiálnom korektíve prečinu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania.

Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o materiálnom korektívne prečinu nemožno vopred osobitne prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku. Obžalovaný skutočne viedol vozidlo, ktoré dobre nepoznal a z toho dôvodu šiel neprimeranou rýchlosťou, kde v neskorých večerných hodinách a v zimnom období dostal šmyk a z nedbanlivosti narazil do signalizačného zariadenia. Funkčnosť signalizácie na spornom priecestí potvrdili viacerí svedkovia, ale najmä aj príslušník polície npor. I.. Na základe vyššie uvedených skutočností bolo podľa obhajoby preukázané, že v rámci prvostupňového konania závažnosť skutku bola nepatrná, kde neprihliadnutie na predmetné skutočnosti by malo za následok vylúčenie aplikácie § 10 ods. 2 Tr.zák., obžalovaný sa nevyhýbal trestnému stíhaniu, došlo k náhrade škody poškodenému, preto obhajoba zastáva názor, že súd prvého stupňa pristúpil k vine obžalovaného vyložene formalisticky a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Z uvedeného dôvodu preto obžalovaný cestou obhajkyne navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a alternatívne aby rozhodol krajský súd sám, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí a to buď podľa § 320 ods. 1 písm.a/ , prípadne § 320 ods. 1 písm.d/ Tr.por., pretože skutok nie je trestným činom, ale priestupkom.

Na verejné zasadnutie, kde krajský súd konal o odvolaní obžalovaného, sa dostavil obžalovaný, jeho obhajkyňa, ako aj krajská prokurátorka.

Krajská prokurátorka prítomná na verejnom zasadnutí uviedla, že podľa jej názoru je napadnutý rozsudok vecne aj ohľadne uloženia trestu zákonný a správny a preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného naopak uviedla, že sa pridrižiava písomného odvolania, okresný súd sa dostatočne nevysporiadal so závažnosťou skutku, neaplikoval ust. § 10 ods. 2 Tr.zák., keďže aj príslušník PZ potvrdil, že zariadenie, do ktorého obžalovaný narazil, bolo funkčné a preto navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný vo svojom záverečnom návrhu uviedol, že súhlasí s tým, čo povedala jeho obhajkyňa.

Krajský súd v Banskej Bystrici na podklade podaného odvolania obžalovaného v zmysle § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného T. U. nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby mu umožnili spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr.por. a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil v zmysle § 2 ods. 12 Tr.por.

Keďže obžalovaný vo svojom odvolaní nenamietal skutkové zistenia, krajský súd sa týmito skutočnosťami ani nezaoberal, ale venoval sa len okolnosti, ktorú obžalovaný namietal a to nepoužitiu ust. § 10 ods. 2 Tr.zák., teda princípu ultia ratio, resp. materiálneho korektívu v danej trestnej veci.

Krajský súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, ani sám obžalovaný ich nespochybnil a tieto dokazujú, že obžalovaný v kritickej dobe sa dopustil skutku tak, ako je uvedený vo výrokovej vete napadnutého rozsudku.

Otázkou zostáva, či toto konanie je prečinom poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 288 Tr.zák., alebo len priestupkom tak, ako to v odvolaní navrhla obhajoba a ako sa to snažila preukazovať počas priebehu celého prípravného konania.

Na tomto mieste musí krajský súd konštatovať, že podľa § 10 ods. 2 Tr.zák., nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná.

Tu možno hovoriť, že je potrebné skúmať všetky skutočnosti uvedené v tomto ustanovení. Je pravdou, že následky prečinu, ktorého sa obvinený dopustil, nenastali v takej miere, aby signalizačné zariadenie na železničnej trati nebolo funkčné, túto skutočnosť nikto nespochybnil a to nielen obžalovaný, ale ani svedkovia, či príslušníci polície alebo konajúci pracovníci ŽSR, ktorí toto zariadenie opravovali. Avšak okrem tohto je potrebné konštatovať, že obžalovaný po tom, čo narazil do uvedeného signalizačného priestestného zabezpečovacieho zariadenia, nikomu túto skutočnosť nenahlásil, odišiel z miesta činu, priznal sa ku skutku až potom, čo došlo k šetreniu celej záležitosti a preto nie je možné konštatovať v celom rozsahu, že by okrem následkov tohto konania boli naplnené všetky ďalšie skutočnosti tak, ako to je uvedené v ust. § 10 ods. 2 Tr.zák.

Za týchto okolností, keď krajský súd konštatoval, že nie sú splnené podmienky pre použitie ust. § 10 ods. 2 Tr.zák. a keď potom ani nie je možné kvalifikovať konanie obžalovaného ako priestupok, nemohol sa stotožniť s názorom obhajoby, aby za toto konanie bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený a aby bola vec postúpená na priestupkové konanie.

Z tohto dôvodu preto musel odvolanie obžalovaného T. U. podľa § 319 Tr. por. zamietnuť, keď aj uložený trest a to v sume 200,- €, považoval odvolací súd skôr za symbolický.

Z týchto dôvodov preto krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.